

ת"פ (תל אביב) 62929-03-24 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (תל-אביב-יפו) 62929-03-24 - מדינת ישראל נ' פלונישלום תל-אביב-יפו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 62929-03-24

מדינת ישראל

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד יותם כוכבי

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו - יפו

[15.12.2024]

כבוד השופט איתן קורנהאוזר

החלטה

בפני בקשה לביטול כתב האישום.

רקע

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות איומים, תקיפה הגורמת חבלה כנגד בת זוג, והטרדה באמצעות מתקן בזק.

כתב האישום אוחד שלושה אישומים העוסקים, בתמצית, בעובדות הבאות: ריבוי עבירות איומים אותם היפנה הנאשם כנגד המתלוננת, שהיתה בת זוגו עד שבועות עובר לביצוע העבירות; תקיפת המתלוננת במקרה מסוים, באופן שהותיר המטומות בחלקו העליון של גבה; הטרדת המתלוננת בדרך של אלפי שיחות טלפון במהלך כחודש וחצי.

2. ב"כ הנאשם טען טיעונים מקדמיים שונים, על בסיסם ביקש כי בית המשפט יורה על ביטול כתב האישום. טיעוניו התייחסו ברובם לראיות או לטיעונים משפטיים אשר צריכים להתברר בהתאם לראיות שיוצגו בבית המשפט ולא בשלב מקדמי זה.

אתיחס להלן לטיעוני ההגנה בהתאם לסדר הופעתם בבקשת ב"כ הנאשם.

דיון והכרעה

3. מניעת הסדר מותנה מן הנאשם על ידי הכללה רשלנית של עבירת פשע בכתב האישום - ב"כ הנאשם טען כי המאשימה "מציינת כי לא מתקיימת מערכת יחסים משמעותית בין המבקש לבין המתלוננת, ואף על פי כן מייחס לו (כך במקור, א.ק.) עבירת אלמ"ב מסוג פשע."

ראשית, עולה כי ב"כ הנאשם התייחס לפרק הזמן של "מספר חודשים" בו נטען בכתב האישום שהשניים היו בני זוג (בהתייחסו לסוגיה זו הדגיש את המילים "מספר חודשים"). פרק הזמן בו נאשם ומתלוננת היו במערכת יחסים כזו או אחרת, אינו מגדיר, כשלעצמו, את היותם "בני זוג" בהתאם לחוק העונשין. ודאי שלא ניתן ללמוד על כך מעצם ניסוח כתב האישום, כפי שטען ב"כ הנאשם.

שנית, היפנה ב"כ הנאשם לפסיקה לגבי המבחנים להגדרת "בת זוג" לפי הוראת סעיף 382 לחוק העונשין. ב"כ המאשימה היפנתה בתגובתה לפסיקה שונה, וכן פירטה ראיות המבססות לטענתה את אופי מערכת היחסים בין השניים כעומדת בתנאי הגדרת החוק ל"בני זוג". מדובר בסוגיה הדורשת ליבון בראיות שיוצגו ועדויות שישמעו בעת שמיעת ההליך, וכן פרשנות משפטית על בסיס העובדות שיוכחו. אין זה השלב לשמיעת ראיות ולקבלת החלטות שכאלה.

שלישית, מאופן ניסוח טיעוני ב"כ הנאשם עולה כי לטענתו המאשימה ייחסה עבירת תקיפת בת זוג על מנת להימנע מבחינת המקרה במסגרת של הסדר מותנה. לא מצאתי כל בסיס לטיעון זה.

רביעית, בהתחשב באמור לעיל, כאשר למאשימה עומדת חזקת התקינות המנהלית, לא מצאתי כי ההגנה עמדה בשלב זה בנטל לסתור חזקה זו. בנוסף, למאשימה הפררוגטיבה לבחור את הוראת החיקוק המיוחסת לנאשם, בהתבסס על חומר הראיות שבידיה, ובית המשפט אינו מתערב בשיקול דעתה גם אם הוא סבור כי ניתן היה להחליט החלטה אחרת (ע"פ (ת"א) 42054-08-13 מדינת ישראל נ' אסף קסטיאל, פסקה 16(2.3.2013), אושר ברע"פ 6800/13; ע"פ (ב"ש) 4362-03-13 ליאור ברשט נ' מדינת ישראל, פסקה 21(6.11.2013); רע"פ 7213/14 רונן מאיר נ' מדינת ישראל, פסקה 14(21.12.2014)).

חמישית, בהתבסס על האמור לעיל, אין מקום להשוואת מקרים שהסתיימו בהסדר מותנה, בהם ננקטה אלימות שאינה אלימות כלפי בת זוג. לפיכך, אף הטיעון לאכיפה בררנית ביחס לאותם מקרים - נדחה.

4. פסול בכתב האישום בשל חוסר ביסוס בראיות לחבלות שנגרמו למתלוננת - ב"כ הנאשם טען כי ראיה מסוימת, צילום החבלה, הוגשה באיחור רב ואין בכוחה לבסס את טענת ההמטומה שנגרמה למתלוננת. ב"כ המאשימה פירטה לגבי ראיה זו והפנתה לראיות נוספות שבכוונת המאשימה להציג בעת ניהול ההוכחות לגבי החבלה. מדובר בסוגיה שצריכה להתברר בעת שמיעת הראיות.

5. תיאור עבירות האיומים אינו מהווה עבירה בשל חוסר ייחוס יסוד הכוונה - אכן, היה על המאשימה להוסיף בניסוח עובדות כתב האישום כי הנאשם אמר את הדברים המיוחסים לו (אישום ראשון), ושלה דברים אחרים המיוחסים לו (אישום שלישי), זאת בכוונה להפחיד את המתלוננת או להקניטה. אף ב"כ המאשימה ציינה בתגובתה כי מדובר בשגגה. עם זאת, המאשימה פירטה באופן מפורש בעובדות כתב האישום כי הנאשם איים על המתלוננת בפעולות אלה, שלא כדין וללא הסכמתה, וייחסה לו את הוראת החיקוק המייחסת לו את יסוד הכוונה. צירוף נתונים אלה, יחד עם העובדות המפורטות בכתב האישום לגבי עבירות האיומים, אינם עולים כדי פגם או פסול בכתב האישום שיש בו להביא לביטולו. החלטת מותב זה בענין אחר ובסוגיה אחרת, אליה היפנה ב"כ הנאשם, היא בעלת מאפיינים שונים מהמקרה הנדון, יחודיים לאותו מקרה, ואין להרחיב עוד בכך.

6. עובדות האישום השני אינן מהוות עבירה - ב"כ הנאשם טען כי המפורט בעובדות האישום השני אינו תואם את חומר החקירה. כמו כן, טען כי מהראיות עולה שהמתלוננת לא חשה מוטרת ממעשי הנאשם. מדובר בסוגיה שצריכה להתברר בעת שמיעת הראיות.

7. מחדל חקירה בשל אי הצגת עובדות מסויימות באישום השני והשלישי לנאשם, בעת חקירתו במשטרה - סוגיית מחדלי חקירה צריכה להתברר בעת שמיעת הראיות, תוך שהמותב אשר ידון בו יכריע האם מדובר במחדל חקירה וככל שכן - האם יש לתת סעד מסוים ומהו הסעד המתאים בנסיבות הכוללות. ב"כ הנאשם הרחיב את טיעונו בסוגיה זו, במיוחד לגבי האישום השלישי והיפנה לפסיקה. ראשית, סוגיה זו צריכה להתברר בעת שמיעת הראיות. שנית, מדובר בסוגיה מורכבת הדורשת תחילה בירור עובדתי ונסיבתי ולאחריו אף בחינה משפטית. די אם אפנה, בשלב ראשוני זה, להתייחסות כב' השופטת (כתוארה אז) חיות, למקרה בו בית המשפט המחוזי קבע כי לא נגרם נזק לנאשם שכלל לא נחקר לגבי מעשה מסוים שיוחס לו: "אכן, סדר הדברים הראוי הוא כי חשוד ייחקר על החשדות המיוחסים לו בטרם מוגש כנגדו כתב אישום. יחד עם זאת, שוכנעתי כי בנסיבות המקרה הקונקרטי ומן הטעמים שפירט בית-המשפט המחוזי, לא נגרם למבקש עיוות דין" (רע"פ 1030/05 ריקו ברקו נ' מדינת ישראל (3.02.2005) פסקה 4).
8. אי קבילות תכתובות ווטסאפ - מדובר בסוגיה ראייתית שצריכה להתברר בעת שמיעת הראיות.
9. העובדות המפורטות באישום השלישי אינן מהוות עבירה - ב"כ הנאשם ציטט בטיעונו חלק מהודעות ווטסאפ רבות המיוחסות לנאשם, וטען כי הן בגדר אמירות עמומות שניתן לפרשן בצורות רבות. מדובר בהודעות רבות אותן יש לבחון ולפרש בהתאם להקשרן, עליו ניתן ללמוד הן ממכלול ההודעות והן מראיות נוספות שישמעו בעת שמיעת הראיות. בנסיבות המקרה, בשלב ראשוני זה של ההליך, לא ניתן לנתק הודעה מסויימת ממכלול ההודעות ונסיבות הרקע.
10. פסול ברשימת העדים - ב"כ הנאשם טען כי עדויות של מספר עדות תביעה הן "פסולות". טענה זו יש להעלות בעת שתישמע עדות מסויימת אשר לטענת ב"כ הנאשם לא ניתן להשמיע. המותב שידון יכריע באופן נקודתי ביחס לעדות זו או אחרת, בהתאם לטיעונו הצדדים שיעלו. בנוסף, טען ב"כ הנאשם כי המאשימה נמנעה מלצרף לרשימת עדיה עדים שעדותם מטיבה עם הנאשם. מדובר בפררוגטיבה של המאשימה להחליט מי יהיו עדיה, כפי שהנאשם יכול לזמן את עדיו. לפיכך, אין כל מניעה שהנאשם יזמן עדים מסויימים כעדי הגנה.
11. אכיפה בררנית - טענת האכיפה הבררנית נטענה על ידי ב"כ הנאשם אף בהקשר לכך שהמתלוננת לא נחקרה תחת אזהרה בחשד "שבדתה את הסיפור המתואר בכתב האישום". לטענתו, ניתן ללמוד על כך מעדויותיהם של ארבעה עדים שמסרו עדות במשטרה. בית המשפט אינו נדרש בשלב זה של ההליך לבחינת עדויות עדים, מהימנות עדים ומשקל ראיות. סוגיה זו צריכה להתברר לאחר שמיעת הראיות ובחינתן.
12. טיעוני ב"כ הנאשם נבחנו לעיל באופן מפורט. המשותף לטיעונים אלה, הוא ביקורת על אופן הפעלת שיקול דעת המאשימה. בית המשפט העליון עמד על הדרך בה יש לבחון הפעלת ביקורת לגבי שיקול דעת המאשימה, כפי שנקבע לאחרונה בענין אחר:
- "פעמים רבות שבה הפסיקה והדגישה כי לרשויות התביעה מוקנה שיקול דעת רחב ביותר בהחלטות שעניינן העמדה לדין, וכי מידת ההתערבות של בית המשפט בהפעלתו - מועטה, ושמורה למקרים חריגים בלבד... לא ראינו לשוב ולהידרש למושכלות יסוד אלו; בתמצית בלבד נזכיר כי הלכה זו יסודה בעיקרון הפרדת הרשויות, ובהכרה במומחיות, במקצועיות ובניסיון הנצבר של רשויות התביעה... עוד נקבע בפסיקתנו כי הלכה זו תקפה ביתר שאת במקרים שבהם מתבקש בית המשפט להתערב בהחלטות שעניינן בהערכת חומרי חקירה ובקביעת דיות הראיות לצורך העמדה לדין; במקרים אלו, מתחם ההתערבות צר במיוחד, ומידת הריסון - "כפולה ומכופלת"... עוד נקבע כי על מנת להצדיק התערבות שיפוטית בהחלטות הנוגעות להעמדה לדין, על העותר להצביע על החלטה "שנתקבלה שלא ביושר או שלא בתום לב; החלטה שנתקבלה ממניעים נפסדים ולא טהורים; החלטה שנתקבלה בסתירה ברורה לאינטרס הציבור; החלטה שנתקבלה בחוסר סבירות קיצוני או מהותי" (בג"ץ 4550/94 אישה נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מט(5) 859, 871-872 (1995)... " (בג"צ 4796/24 ח"כ אלמוג כהן נ' היועצת המשפטית לממשלה, (9.12.2024)).
- הבקשה נדחת.
- ניתן היום, י"ד כסלו תשפ"ה, 15 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.